

Republika Slovenija - VSRS Sodba I Up 60/2015, 18 Junij 2015

Country of Decision:

Slovenia

Country of Applicant:

Afghanistan

Date of Decision:

18-06-2015

Citation:

I Up 60/2015

Court Name:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Relevant Legislative Provisions:

International Law

International Law > [1951 Refugee Convention](#) [1]Council of Europe Instruments > [EN - Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms](#) [2]

Council of Europe Instruments

European Union Law > [EN - Charter of Fundamental Rights of the European Union](#) [3] > [Article 4](#) [4]European Union Law > [EN - Dublin III Regulation, Council Regulation \(EC\) No. 604/2013 of 26 June 2013 \(recast Dublin II Regulation\)](#) [5] > [Article 3](#) [6]European Union Law > [EN - Dublin III Regulation, Council Regulation \(EC\) No. 604/2013 of 26 June 2013 \(recast Dublin II Regulation\)](#) [5] > [Article 5](#) [7]European Union Law > [EN - Dublin III Regulation, Council Regulation \(EC\) No. 604/2013 of 26 June 2013 \(recast Dublin II Regulation\)](#) [5] > [Article 17](#) [8]European Union Law > [EN - Dublin III Regulation, Council Regulation \(EC\) No. 604/2013 of 26 June 2013 \(recast Dublin II Regulation\)](#) [5] > [Article 22](#) [9]**Headnote:**

Še prosilec za mednarodno zaščito zatrjuje, da v odgovorni državi članici obstajajo pomanjkljivosti azilnega postopka (v skladu s 3. členom Dublinske uredbe III), ima država, ki odloča, dolžnost raziskati sistematske pomanjkljivosti azilnega postopka v skladu z obrnjenim dokaznim bremenom.

Facts:

Prosilec, državljan Afganistana, je v Sloveniji trikrat vložil prošnjo za mednarodno zaščito. Ker je prosilec dvakrat samovoljno zapustil azilni dom, je bil postopek dvakrat ustavljen. Ko je prosilec prvič zapustil azilni dom, je zaprosil za mednarodno zaščito v Italiji, ki mu je izdala dovoljenje za bivanje. Kasneje je zapustil Italijo in odšel v Švico, ki ga je predala Italiji.

Prosilec se je vrnil v Slovenijo, kjer je drugič sprožil postopek za mednarodno zaščito, vendar je bil postopek ustavljen, ker je zopet samovoljno zapustil azilni dom. Ko je vložil prošnjo za mednarodno zaščito tretjič, se je Ministrstvo za notranje zadeve odločilo, da prošnje ne bo obravnavalo, ker je po Dublinski uredbi III Italija odgovorna država članica in bo prosilec predan Italiji. Ministrstvo je poslalo pristojnemu organu Italije prošnjo za ponovni sprejem. Ker se Italija ni odzvala, je v skladu z 22. členom Dublinske uredbe III sprejela prošnjo in posledično odgovornost za prosilca.

V pritožbi prosilca zoper predajo Italiji, ki je bila vložena na Upravnem sodišču (sodišče prve stopnje), je to sodišče odločilo, da Ministrstvo ne bi smelo poslati prošnje Italiji, saj je bila tretja prošnja za mednarodno zaščito ponovna prošnja, ki je obravnavana v 56. in 57. členu [Zakona o mednarodni zaščiti](#) [10] (ZMZ).

Sodišče je tudi odločilo, da je Slovenija postala odgovorna država članica po Dublinski uredbi III in da je sklep nezakonit. Navedbe prosilca o sistematskih pomanjkljivostih azilnega postopka v Italiji so bile po mnenju Upravnega sodišča utemeljene, saj je Ministrstvo svoje navedbe, da v Italiji ne gre za razmere, ki bi lahko pomenile nevarnost nevarnega ali poniževalnega ravnanja, podprlo le z dokumentom raziskave EASO in z dejstvom, da UNHCR o takih razmerah ne poroča.

Ministrstvo za notranje zadeve je zoper sodbo vložilo pritožbo na Vrhovno sodišče.

Decision & Reasoning:

Vrhovno sodišče je pritrdilo Ministrstvu za notranje zadeve (pritožniku), da druga prošnja za mednarodno zaščito ni bila obravnavana vsebinsko, ker je prosilec zapustil azilni dom in Slovenija zato ni sprejela odgovornosti za obravnavanje prošnje po ZMZ in Dublinski uredbi III. Pogoji določeni v 56. členu ZMZ za obravnavo ponovne prošnje po sodbi Vrhovnega sodišča niso bili izpolnjeni. Postopek je bil ustavljen, ker je prosilec samovoljno zapustil azilni dom, 56. člen pa se uporabi, kadar je bila prošnja izrecno umaknjena in še prosilec prošnjo ponovno vložil, kar se v tem primeru ni zgodilo.

Vrhovno sodišče je ugotovilo, da ni pravne podlage za odločitev Upravnega sodišča, da bi Ministrstvo moralo obravnavati prošnjo ali da je Slovenija postala odgovorna država članica v skladu z 17. členom Dublinske uredbe III. Ker postopek ni bil ponovno sprožen in ker je bil predhodni postopek ustavljen zaradi prostovoljne zapustitve azilnega doma, je sodišče prve stopnje napačno ugotovilo, da je Slovenija postala odgovorna država članica po Dublinski uredbi III.

Vendar pa v skladu s 3(2) členom Dublinske uredbe III prosilec za azil ne sme biti predan državi s

sistemskimi pomanjkljivostmi v zvezi z azilnim postopkom in sprejemnimi pogoji prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nevarnega ali poniževalnega ravnanja v smislu Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

Država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, mora preučiti merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo odgovorno državo članico. Če nobeni državi članici ali prvi državi članici, kjer je bil postopek začet, predaja ni mogoča, postane država, ki izvaja postopek določanja, odgovorna država članica.

Na podlagi tega člena je Vrhovno sodišče odločilo, da določba 3(2) Dublinske uredbe III predstavlja obveznost držav članic, da ne vračajo prosilcev v države članice s sistemskimi pomanjkljivostmi in pogoji za sprejem. Kljub temu, da je bil Skupni azilni sistem zasnovan na domnevi medsebojnega zaupanja, da vse države članice spoštujejo pravice, ki temeljijo na človeški konvenciji in Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in svobod, je mogoče, da ima tak sistem pri delovanju v posameznih državah članicah težave in pomanjkljivosti. V nekaterih državah članicah obstaja resna nevarnost, da bo prosilec obravnavan na nevarni ali ponižujoči način in domneva, da bo prosilec v vsaki državi obravnavan v skladu s pravicami iz Listine EU o temeljnih pravicah, človeške konvencije in EKČP, je izpodbojna. Zato je v takih primerih pomembno, da se pri odločanju v zvezi s to določbo najprej ugotovi eventualen obstoj utemeljenih domnev, da v državi članici, ki je določena za odgovorno za obravnavo, obstajajo sistemske pomanjkljivosti oziroma pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročili nevarnost nevarnega ali poniževalnega ravnanja.

Prosilec za mednarodno zaščito je zatrjeval, da obstaja nevarnost nevarnega ali poniževalnega ravnanja in za svoje trditve predložil več poročil in dokazov. Upravno sodišče je pravilno odločilo, da mora v takem primeru država najprej oceniti okoliščine in čim po tem lahko odloči o predaji. Ministrstvo za notranje zadeve je napačno trdilo, da so bila vsa poročila o nastanitvenih možnostih objavljena pred sodbo *Tarakhel v Switzerland*, kjer je Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) ocenilo sprejemne pogoje v Italiji in ni ustavilo predaj, ampak zgolj zahtevalo vzpostavitev posebnih postopkov za družine z majhnimi otroki oziroma izjemno ranljive prosilce. Zgolj taka ocena ni zadosten razlog, da Ministrstvo ne razižne okoliščin in se ne odzove na navedbe o pomanjkljivostih. Upravno sodišče je zatorej pravilno odločilo, da bi se moralo Ministrstvo opredeliti do trditve o pomanjkljivostih in dejstvu, da Italija izvaja [programa CARA in SPRAR](#) [11], ki med drugim obravnavata tudi nastanitvene možnosti, vendar pa jih ne zagotavljata.

Iz navedb Ministrstva tudi ni razvidno, če in v kakšni meri je Ministrstvo upoštevalo dokaze, ki jih je prosilec predložil. Prosilec je zatrjeval, da ni imel možnosti odzvati se na nekatere dokaze, ki jih je država obravnavala. Na podlagi teh kršitev člena 237(2) točk 3 in 7 Zakona o splošnem upravnem postopku, je bila pritožba zavržena.

Outcome:

Pritožba je bila zavržena in sodba Upravnega sodišča potrjena.

Upravno sodišče je odločilo, da se sklep Ministrstva za notranje zadeve, v katerem je odločilo, da ne bo obravnavalo prošnje za mednarodno zaščito, odpravi.

Observations/Comments:

This case summary was written by Zoja Bajčelj, LL.M. International Laws (Univerza v Maastrichtu)

Attachment(s):

National / Other Legislative Provisions:

[Slovenia - Zakon o mednarodni zaš?iti \(ZMZ\) \(International Protection Act\)](#) [13]

[Slovenia - Zakon o splošnem upravnem postopku \(ZUP\) \(General Administrative Procedure Act\)](#) [14]

[Slovenia - Zakona o mednarodni zaš?iti \(ZMZ\) \(International Protection Act\) - Article 56](#) [15]

[Slovenia - Zakona o mednarodni zaš?iti \(ZMZ\) \(International Protection Act\) - Article 57](#) [16]

[Slovenia - The law on General Administrative Procedure Act - Article 237/ 2 \(3\) \(7\)](#) [17]

[Slovenia - The Law on Administrative Disputes - Article 76](#) [18]

Links:

[1] <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/1951-refugee-convention>

[2] <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/en-european-convention-protection-human-rights-and-fundamental-freedoms-echr>

[3] <https://www.asylumlawdatabase.eu/node/453>

[4] https://www.asylumlawdatabase.eu/node/453#toc_29

[5] <https://www.asylumlawdatabase.eu/node/4037>

[6] https://www.asylumlawdatabase.eu/node/4037#toc_85

[7] https://www.asylumlawdatabase.eu/node/4037#toc_104

[8] https://www.asylumlawdatabase.eu/node/4037#toc_185

[9] https://www.asylumlawdatabase.eu/node/4037#toc_238

[10] <http://www.pisrs.si/Pis.web/pregledPredpisa?id=ZAKO4911>

[11] <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy/reception-conditions/access-forms-reception-conditions/types-accommodation>

[12] https://www.asylumlawdatabase.eu/sites/default/files/aldfiles/Slovenia%20-%20VSRS%20Sodba%20I%20Up%2060_2015-18.06.2015.pdf

[13] <https://www.asylumlawdatabase.eu/sl/taxonomy/term/4417>

[14] <https://www.asylumlawdatabase.eu/sl/taxonomy/term/8094>

[15] <https://www.asylumlawdatabase.eu/sl/taxonomy/term/8394>

[16] <https://www.asylumlawdatabase.eu/sl/taxonomy/term/8395>

[17] <https://www.asylumlawdatabase.eu/sl/taxonomy/term/8396>

[18] <https://www.asylumlawdatabase.eu/sl/taxonomy/term/8397>